

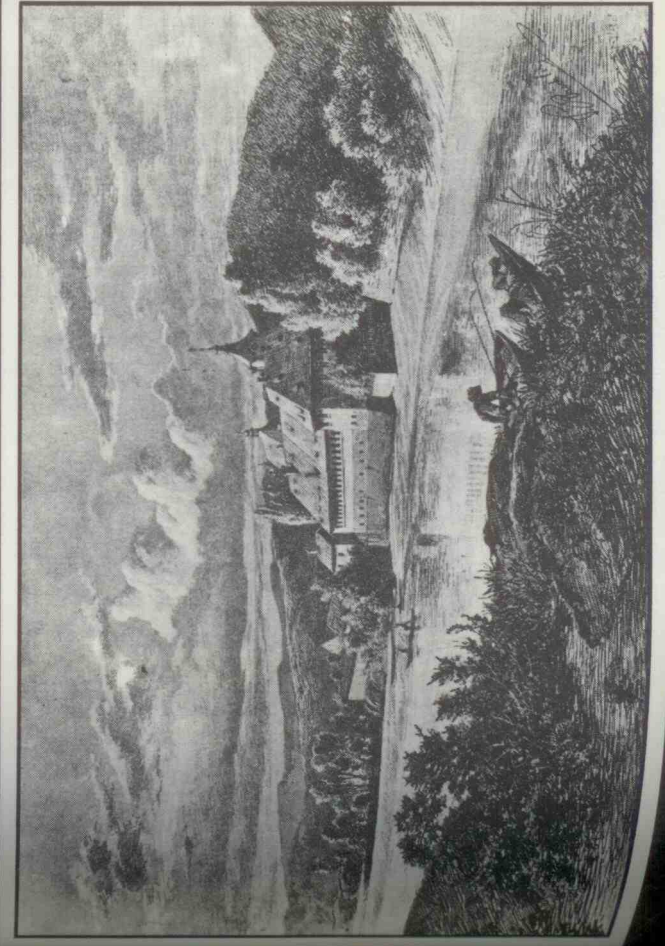
INFORMACNÍ BULLETIN
VEŘEJNÉHO DĚNÍ
KULTURY A SPORTU

DOBŘICHOVICKÝ ZPRAVODAJ

06 · 7

ROČNÍK VI

Kulkačko

DĚNÍ B. 1990. V. DEQUJER

252 29

DOBŘICHOVICE

Ekorozhovor - 28.3.1990

Kukátko: Pane předsedo, jak dobře víte, vznikla při OP skupina pro ekologii. Tato skupina došla k závěru, že proto, aby byla její práce legislativně podložena, bude nejnvhodnější vytvořit ekologickou komisi při MNV. Chceme se Vás tedy zeptat, co si myslíte o potřebnosti takové komise, případně budete-li ochoten radě MNV ustavení takové komise navrhnout.

dr. Růžek: Potřebností ekologické komise jsem si jist a navrhu mimořádnému plenárnímu zasedání 6.4. schválit její založení a obsazení.

Kukátko: Ekoskupina rozvinula svoji činnost v několika oblastech a přirozeně narazila na mnoho problémů a nesrovnalostí. Nebudeme-li přihlížet k tomu, že se jedná o nepřijemné dědic-tví totality, ale k tomu, že tyto problémy je třeba okamžitě začít řešit, vkrádají se na mysl otázky, které by jste Vy již měl mít možnost uspokojivě zodpovědět.

V katastru naší obce existuje množství černých skládek, hodláte postihovat občany, kteří na tyto skládky odpad vyvázejí, či snad MNV již nějaké pokuty uložil? Počítáte s likvidací těchto skládek?

dr. Růžek: Ani ta největší pokuta nikdy nevyřeší problém klasika Nerudy: Kam s ním? Kam s tím? MNV musí vytvořit podmínky, aby komunální odpad mohl být na určitých místech soustředován a podle potřeby odvážen. Představujeme si, že po obci rozdělíme 6-8 velkokapacitních kontejnerů, jejichž odvoz bude zajišťovat OPS Řevnice. Pak záleží na kázni každého jednotlivce, zda odpad vyveze tam, nebo do lesa, k řece či do parku. Potom můžeme s klidným svědomím udělovat odpovídající sankce.

Víte, v katastru obce je přibližně devět černých skládek. Největší z nich - pod lávkou - nevznikla aktivitou občanů, ale vyvážením odpadu z místních podniků, které tak šetřily peníze za dopravu a skládkovné. Její likvidace přesahuje naše finanční možnosti. Menší černé skládky můžeme - myslím si - odstranit ve spolupráci s ochránci přírody, mládeží, ekology, apod. Nejlépe ovšem dát ji soudně odstranit tomu, kdo ji vytvořil a udržuje.

a černošicko-vonoklaská s tím, že se Dobřichovice pokusí zachytit jedné z nich. Jaký je osud tohoto plánu, nyní nevím. /pokračování/

SLOVO MÁ:

Ing. Daniel Havlík

vážení čtenáři!

Postřehli jste nebo postřehnete změnu v tiráži našeho časopisu. Dosavadního vydavatele - ZO SSM - nahradilo UVD Dobřichovice, spolupráce s kulturní komisí MNV zůstává. Co to má znamenat?

ZO SSM Dobřichovice zaniká. Ne snad proto, že by jako politicky nespoléhlivá organizace měla být rozpuštěna. V Dobřichovicích tato organizace nikdy /nebo alespoň téměř nikdy/ politická vůbec nebyla. Ale proto, že jako společenská organizace ztratila smysl a již nesdružuje žádné zájemce o práci v ní. V dobách nedávno minulých byla tato organizace jednou z mála možností ke společné činnosti mladých lidí v rámci oficielního sdružení. V posledních dvou letech však dobřichovické SSM sloužilo již jen jako střešní organizace pro redakční radu Kukátka. Přejmenovat Socialistický svaz mládeže na Svaz mladých, uměle ho udržovat při životě pro vydávání dobřichovického zpravodaje a myslet si, že při vzniku mnoha nových a obnovení starých tradičních českých organizací a sdružení se najdou zájemci o sdružení se v této totalitním režimem poznamenané organizaci, by bylo přinejmenším naivní.

SSM mizí ze scény. Redakční rada přechází s Kukátkem pod křídla dobřichovického Universálního výrobního družstva. Není vyloučeno, že se časopis v blízké době zcela osamostatní.

Spolupráce s kulturní komisí MNV a MNV vůbec je dána členstvím několika členů kulturní komise v redakční radě a desetitisícovou finanční dotací MNV ročně.

Adresa pro písemný styk s redakcí je uvedena v tiráži, veškeré platby /doplátky předplatného/ je nutné zasílat na konto UVD u Kooperativní banky Praha-západ, číslo účtu 1003-6512-111.

Co říci na závěr? Redakční rada vyzývá všechny své čtenáře - piš-
te, ozvěte se, přijďte nám pomoci. Jen tak může být Kukátko i Va-
ším časopisem.

Kukátko: Jak hodláte řešit problém místní zavedené skládky mezi lávkou a čistíčkou odpadních vod. Je vyvážení odpadu na tuto skládku povoleno či nikoliv?

dr. Růžek: Skládky mezi lávkou a ČOV je uzavřena a zakázána. Na její část plánujeme vybudovat řízené složitě kontejnerů, zbytek bude reaktivován. V současné době slouží jako deponie zeminy z kanalizace. Obracím se na občany Dobřichovic, aby nezaspávali hromady zeminy odpadem, neboť zemina se bude navážet zpět.

Kukátko: Máte přehled o tom, jak jsou likvidovány kaly z ČOV?

dr. Růžek: O každém kalu resp. výkalu přehled nemám. ČOV obhospodaruji Středočeské vodovody a kanalizace, a jak jsem informován, prokáže-li se, že kaly neobsahují jedovaté látky a těžké kovy, vyvázejí se v době vegetačního klidu na pole. Kukátko: Dalším palčivým problémem naší doby je čistota ovzduší.

Podle posouzení specialistů znečišťují náš dobřichovický vzduch z 88 % místní zdraje, a to především nekvalifikovaným spalováním nekvalitního sirnatého uhlí. Myslíte si, že by bylo možné apelovat na obyvatele Dobřichovic, aby nakupovali kvalitnější a tedy i dražší palivo, a sociálně slabším rodinám či důchodcům poskytovat příspěvek na topení ze sociálního fondu MNV?

dr. Růžek: Po čtyřiceti letech apelů typu Ani zrno nazmar! a prokázané zkorumpovanosti našich bývalých politiků, zni jakákoliv výzva dosti falešná. Myslím, že v tomto případě bychom měli na základě odborného posudku stavět proti sobě např. tisícové výhody spalování laciného uhlí a tragický milionový dopad, který z toho plyne, lépe řečeno čoudí. Měli bychom přijmout o s o b n í ekologický program, až nám jej někdo logicky a srozumitelně předloží a vysvětlí. Hádějte, kdo by to měl být v Dobřichovicích?

Co se sociálního fondu MNV týče, jak jsem řekl na veřejném OF 23.3. "... jsme chudší než kostelní myš." Ale snažíme se najít cestu k podnikání.

Kukátko: S otázkou topení úzce souvisí plynofikace obce, můžete poskytnout veřejnosti informace o tom, jak daleko dospěl jednáni o zavedení plynu do Dobřichovic?

dr. Růžek: Jak jsem zvěděl, jednání probíhala na úrovni republikové plánovací komise. Byly navrženy dvě věty: mnišecko-remiš-

Místní OF se drtivou většinou stovky hlasů postavilo proti přestavbě a dostavbě Staré pošty ve čtyřhvězdičkový hotel. I v místním KC OF dopadlo další hlasování podobně. Předseda MNV a rada MNV rozhodli opačně. Nastojte! Ozvaly se hlasy, upozorňující na to, že nového předsedu MNV vyneslo do jeho funkce OF a je tedy povinen rozhodnutí OF respektovat. Zahrozilo malé dobříchovické Erno. V protě sobě mírně manipulované atmosféře shromáždění OF 26.3. v místním klubě dr. Růžek opět prokázal kvalitu, pro něž se stal předsedou. Dobříchovické Erno se nekonalo. Dokud si ale řadu věcí nevyjasníme, jeho nebezpečí číhá dál. Dnes alespoň jednu:

Vstali noví kádrováci a morální princip, jímž se OF řídilo, místo nehrazuje morálka partajní. Moc zachutnala a samostatné činy osobnosti, které z OF vyšly do funkcí, se mnohým zdají být porušením stranické disciplíny. Ušetřen nezůstal ani pan prezident. Volali jsme po osobnostech, schopných samostatného rozhodování a politické koncepce. Nyní začínáme žádat, aby se tyto osobnosti chovaly jako partajní úředníci, běžající si pro příkazy na politbyra a sekretariáty své strany. Tíha rozhodování a osobní odpovědnosti spočívá ale na těch, které jsme do funkcí prosadili, ne na těch, kteří jejtí činy kavárensky glosují. O principech, jejichž rezidua se teď objevují, se vyučovalo na Večerních universitách marxismu-leninismu. Když se tomu d e m o k r a t i c k ý c e n t r a l i s m u s . Kolik v něm bylo demokratického, víme za minulých 42 let dobře. Přírcipy demokratického centralismu se přestaly řídit už i některé komunistické strany. Proč se jimi má řídit OF, které není politickou stranou se sekretariáty a politbyrem? Nebo se začneme vzájemně vřškrťávat a vylučovat?

Dr. Růžkovi začínáme být dlužní my, ne oa nám. Posledním pordezřením z porušení jakési stranické disciplíny dluh narostl. Je splatitelný jen skutečnou podporou. Obávám se, že té se mu v poslední době ze strany OF mnoho nedostává.

/Závěrečné přání: Nechápejte, prosím, tento text jako manifest diktatury neomvlných osobností. Existuje samozřejmě určitá hranice důvěry. Teoreticky, i když nevěřím, že k tomu budu mít někdy

se mohu ocitnout mezi těmi, kteří budou požadovat, odstoupení véclava Havla či Jiřího Růžka. Jedno ale vím jistě. Nebude to proto, že mě neposlouchají na slovo./

-zu-

Nic se nezměnilo?

Při setkání občanského fóra v místním kině jsme vyslechli názor: "nic se nezměnilo." Bylo to minéno, tak jsem to alespoň slyšel, s výčitkou.

I já si říkávám: "nic se nezměnilo." A ještě, že je to tak. Puč se zatím nekonal.

Nic se tedy v různém smyslu nezměnilo. Nebe zůstává stále stejně vzdálené, naše starosti a malosti tytéž, dokonce i samo nic je i nyní nic.

Jistý, pro mně osobně podstatný, rozdíl však nastal. Je totiž možné bez obav projevit svůj názor. Může to být i menšinový názor.

Riskují nejmýše výsměch, nikoli již výslech. Mohu se dnes třeba i domluvit s jinými a společný názor veřejně provolat na ulici anebo na náměstí. A mladičký frekventant školy SMB nepřijde. Dlouhým obuškem nikoho již do hlavy za vyřčené slovo neudeří. Nepřijde již soudruh v civilu a člověka do rozkroku nekopne. Tatík v uniformě nečvrtne dívku za vlasy a o zeď jí neotříská. To se tedy, alespoň zatím, změnilo.

I v Dobříchovicích se, myslím, leccos změnilo. Lidé v minulosti pasivní a neorganizovaní se veřejně scházejí a volně rozmlouvají o problémech obce. Obec má nového předsedu MNV, pozmeněnou radu MNV, důsledně rekonstruovaný poslanecký sbor. Je to mélo? Opravdu se nic nezměnilo?

Myslím si, že v daných podmínkách bylo těžko možné učinit zatím víc. Prvním a základním důvodem dosavadních změn byla snaha zajistit regulérní průběh voleb. Vytvořit obecný pocit jistoty, že odevzdané hlasy budou správně a čestně sečteny. Faktický výsledek voleb však už bude záviset nikoli na nějakém OF, nikoli na skupince místní iniciativy, ale na svobodném rozhodnutí každého z nás. I tebe.

Tom T.

POSTŘEHY

J E D N O T N Ě K V O L B Ā M

/Tři vzpomínky na minulé volby a jedna na volby budoucí/

První volební vzpomínku jsme už vlastně vyřídili titulkem. Zvolené heslo mělo nejen vyděsit čtenáře a tím přitáhnout jeho pozornost /pokud se čtenář lekl, že se Kukátko stalo tiskovým orgánem jediné strany, omlouvám se mu a spěchám ho uklidnit/, ale zároveň ho uvést do dob, kdy jsme jednotně za zvuků dechovky přistupovali k jednotným volebním urnám ve volebních místnostech jednotně povzdušených jednotným nářadím jednotné barvy a jednotnými hesly. Jednotně jsme se zde zdáleka a co nejviditelněji vyhybali jednotným plentám a jednotně do jednotných uren vřazovali jednotnou kandidátku jednotné Národní fronty. Téměř jednotně bez čtení. Říkalo se tomu volit manifestačně a bylo to jednotně hodnoceno jako ten nejpříkladnější občanský postoj. Jednotná hesla nás přesvědčovala, že volíme-li jednotnou kandidátku Národní fronty, volíme socialismus a mír. Jednotně jsme ho volili a tak jsme ho jednotně měli. Nešli se i tací, kteří do vzácné jednoty vnášeli rušivé prvky. Stávalo se, že ke zcela jednotnému výsledku jistý fous chyběl a jednotná kandidátka jednotné Národní fronty vítězila jen 99,98% hlasů. V dobách, kdy jsme byli tak jednotní, nebylo těžké si s viníky onoho 0,02% fousu poradit. Nevolíš socialismus a mír, nedostuduješ, nepovyššíš, nedostaneš výjezdní doložku atd. Republiku si rozvracet nedáme.

V dobách pliatnosti Průgelpatentu zvaného "zákonná opatření k upevnění veřejného pořádku" jsem si nedokázal neopset úryvek z fjetonu Jiřího Hanáka o volbách a jmenování národních umělců: "Jsou dvě mystéria, která naplňují mou duši radostným očekáváním. To první se u nás koná, tuším, každých pět let. Je stylizováno do pěhosi abstraktního pohlavního aktu. Moc se veřejně a slavnostně příví sama se sebou, aby tímto symbolických aktem omladila údy činné již přes míru. K potřebám tohoto mystéria jsou zdobeny svatostánky, instalovány vaginální symboly v podobě uzavřených hranatých krychlí s proříznutým otvorem nahore. Do těchto otvorů vřazují údirkující za dozoru zasvěcených přeložené papírové kousky. V dávných dobách to byla symbolická semena, kterými účastníci oplodňovali

moc, dnes plní tyto kousky papíru funkci pouze sčítací a prezenční. Dležitou, avšak dnes už nejasnou součástí svatostánku je plenta, jakýsi zakrytý koutek připomínající pisoár. Snad jakýsi stavismus z šera věků, něco jako čtyři prsní bradavky u lidského jedince.

U účastníků mystéria vzbuzuje bázeň, nikdo se k němu neodvážá přiblížit. Zasvěcení snad vědí, avšak nepovědí. Po dobu konání aktu vyhrává hudba a vedou se slavnostní řeči nejasného obsahu. Obvykle po osmačtyřiceti hodinách vše končí naprostým vyčerpáním účastníků i moci." /J.Hanáč, O dvou mystériích. Lidové noviny II, 1989, č. 3, s.17/ Netušil jsem tehdy, že o rok později učiním výpisek zbytečný tím, že si celý pracně získávaný ročník ilegálních Lidových novin koupím za 38,- Kčs zcela legálně v knihkupectví, ležícím uvnitř hranic tohoto státu. Opsal jsem si tehdy ony kratochvilné řádky proto, že se vzácně sešly s čerstvými zážitky z dobřichovických doplnovacích voleb. Vzpomínáte si? Volby to byly tehdy poněkud drama-tičtější, objevila se snaha o představení kandidátů veřejnosti, prodloužení cesty mezi volební komisí a urnou o odbočku za plentu nebylo již bedlivě sledováno a registrováno k vyvození patřičných důsledků, ale naopak prohlašováno za žádoucí. Za plentou dokonce nechyběly psací /škrtačí/ pomůcky a heslo ŠKRATAT znělo v unisonu. Volební výsledky svěčily o tom, že se tímto heslem občas někdo dokonce řídil. Nejúspěšnější kandidát /dr.Alena Šarounová/ získal pouhých 98,3% hlasů, nejméně úspěšný /inž.Pavel Kyzlík/ dokonce jen 94,4% hlasů. Nesměle zatukala demokracie, pro výběr pěti kandidátů na pět poslanceckých křesel byla alespoň ta tužka k dispozici.

Proč uvádím tuto vzpomínku? Pro pár zažitých a zaslechnutých útržků. Za plentou jsem byl překvapen další voličkou, čímž byla porušena tajnost mé volby. Dotyčná volička ale rozhodně nechtěla narušovat volební akt, byla jen bezradná. A tak jsem se jí za plentou pokoušel odpovídat na otázku, kolik jmen musí škrtnout. Neměl jsem to svědomí dopustit se zlolajné manipulace /škoda, dnes bych se tím mohl chlubit a žádat ocenění/, takže zmatená volička po zjištění, že škrtat pouze MŮŽE, ale rozhodně NEMUSÍ, radostně odložila tužku a běžela s úlevou vhodit do urny panenský volební lístek.

Rozhovor s jinou voličkou po vykonaném volebním aktu: "Já ní snad důvod, abyste navrhaným kandidátům svůj hlas nedala," pokusil jsem se oponovat. "Vždyť povídám, že ani jednoho neznám, tak proti nim nemůžu nic mít."

Vzpomínka třetí: V dávných normalizačních dobách jsme debatovali

u píva o nadcházejících volbách. Zcela spontánně se zrodila nějak zvlášť originální studentská recese. Na koleji se vedle stranou a státem ustanovených agitačních dvojic /starší pedagog, zpravidla nadšeně agituující v dívčí koleji, jejíž obyvatelky si dávaly záležet na domácím ošacení, provázený otráveným studentem, v horším případě horlivým svázákem/, objevila také naše agitační skupina. Neusilovali jsme o rozvrat, neměli vlastní kandidáty, jen jsme propagovali jednotnou kandidátku Národní fronty účinnějšími prostředky. Dodatečně se přiznávám, že jsme při přesvědčování některých kolisejících soudruhů sehnali i k fyzickému nátlaku. Den voleb, kdy už v okolí našeho působení nebyl nikdo patřičně nepřesvědčený, se pro nás stal dnem dramatu. Zvítězíme? Už několik hodin před vyhlášením výsledků voleb jsme obsadili televizní místnost, tipovali a umlčovali pochybovače. Konečně! 99,98%! Vyhrali jsme! Kdo nesdílel naši radost, trpce litoval. Pili jsme, my vítězové, na jeho účet. Za pár dní pak došlo předvolání. Pak další a další. Kolejní rada, svazácký výbor posílený stranickými funkcionáři, kárná komise. Už to velmi smrdělo, když si nás pozval starší zkušený soudruh profesor, aby vše vyřešil otcovsko-soudružsky: "Soudruzi, nikdy jste nezažili volební kampaň na Západě. V televizi není nic ke koukání, ze všech kanálů na vás řve nějaký politik, ulice zalepený plakátama, věčně nějaké kravál, zastavená doprava kvůli průvodům. Já to viděl. Já tam byl. Jeden vytahuje na druhého samou špínu, kdo kády ukrad a kdo s kým to ..., která strana co zavínila, že je drahá nafta a tak. Vy pak máte jít a z těch sviňáků, který jsou všichni stejní, jednoho vybrat. To je vo nervy. Vobyčejnej dělník aby z toho byl blbej, stejně pro něj nikdo nehne prstem, jen ho budou dál vokrátat. Von ví, že chce volit jedinej komunisty, ale to nemůže. A to je ta jejích demogracie. Já bych vás tam hned poslal, abyste si nemysleli, že vám všichni kecámé, abyste viděli na vlastní oči, jak tam sou všichni z těch voleb celý divoký, abyste vočíhli, co to je vybírat z bandy darebáků, kerý všichni lžou. My vám tady postavíme jasnej program, konkrétní, kde si přečtete, co se postaví letos, co příští rok a co na konci pětiletky, a vy jasně víte, že vám nekecámé. No a za tím programem stojej lidi, vo kerejch víte, že sou ty nejlepšij, že se nám vosvěčili a že se tedy znovu zákonitě vosvěčej. To je tady jednou daný, a proto nemusíme hulákat na ulici. Tohleto je demogracie." Trvalo to hodiny. Na závěrečnou otázku, zda je nám to už jasně, jsme s klidným svědomím odpovídali kladně. Bylo nám to jasně.

volby, první svobodné volby v životě mnohých z nás, se kvapem blíží. Budou opravdu svobodné? Vnější podmínky jsou toho již dosti spolehlivou zárukou. Přesněji řečeno, vnější podmínky jsou zárukou svobodné formy voleb. Svobodné volby ale mohou být svobodné jen za předpokladu, že jsou volbami svobodných občanů. Z tohoto pohledu zatím mnoho záruk neshledávám. Na téma vnitřní nesvobody, oně totality v nás, se toho v poslední době napsalo mnoho. Obávám se ale, že často velmi moudrá slova o tomto problému čteme s přesvědčením, že se týkají všech okolo, jen ne nás samých. Budeme ale schopni toho podstatného volebního předkola, jímž je naše vnitřní volba?

Trochu se vytrácí ten krásný obrat, který tak často zněl v loňském listopadu - **OBČANSKÉ NAPŘÍMENÍ**. Představuji si ho nejen jako mocným vrzáním a krutými bolestmi provázené vrácení morální páteře do normální, možno říci morálně fyziologické polohy. Pokřivená páteř drží hlavu v nižší poloze, než je přirozené. Žili jsme léta v jakési Psi jeskyni, s hlavou pod hladinou zatuchlé směsi plynů, dusíků to lepší v nás. Zatím jsme z jeskyně nevyšli, radikálně se změnila jen její správa. Ještě tu není dostatečný průvan, jen už nikdo nepřipouští plyn. /Omlouvám se čtenářům Rudého práva, vlastně připouští, ale v menších dávkách a s menším sykotem./ Je třeba se energicky napřímit, aby se hlava octla ve výšce, v níž je už nedrstvou páchnoucí zatuchliny těžší vzduchu vonavý ozón zbravého myšlení a dostatečná koncentrace morálního kyslíku. I zvuk se tu nese jinak, vynořeně hlavy slyší lépe jedna druhou. Ale fouká tu. Pod hladinou je to, co máme tak rádi, smrádek, ale teploučko. Shora je občas slyšet cosi o svobodě. Chceme ji taky. Křičíme. V husté zatuchlině lze ale obtížně rozeznat jednotlivá slova. Nevadí, jen když křičíme.

Napřímení zdvihá hlavu výše nejen pro lepší dýchání. Z větší výšky také dále dohlédneme. Bez tohoto rozšíření horizontu budeme dále věřit, že umělá hranice mezi ONI a MY skutečně existuje, i když už neplatí rovnice ONI = KSČ. Není to rovnice mocenského monopolu jedné strany, ale rovnice postoje občanské nesvéprávnosti. Bude platit bez ohledu na to, co dosadíme za rovnítko, dokud budeme věřit, že existuje. Pro koho existuje, pro toho budou nadcházející volby svobodné jen svou formou. Proto také přicházím se vzpomínkami na volby minulá a ještě minulejší. Ne proto, abych se dodatečně vysmíval něčemu, co jsme všichni svou aktivní účastí nebo alespoň trpým přihlížením podporovali. Bojím se, že vše, o čem se zmiňuji,

je ještě živé. Nedovedu si jinak vysvětlit rozhodnutí mnohých k volbám nejlít, nedovedu si jinak vysvětlit vystoupení jednoho funkcionáře, v němž voličům předstřel představu volební koalice ČSS, ČSL, KSČ a OF, nedovedu si jinak vysvětlit některé předvolební kroky.

Přípravu na volby nemůžeme tentokrát odbyt zakrytím největšího nepořádku, zvýšením hesel a výzdobou nástěnek. Je nutno číst, poslouchat, ujasňovat si vlastní stanoviska a přání. Jsme už bohužel unavení nezvyklým přívalem informací, nenaucili jsme se zatím zvládnout skutečnost, že každé noviny a každý časopis jsou zcela jiné a navíc jich neustále přibývá. K tomu rozhlas, televize, brzy přijdou další předvolební akce. Máme pouhé dvě možnosti. Buď se tou houštinou trpělivě prosekávat nebo vše nechat plynout mimo sebe a uchýlit se k občanskému postoji, na který jsme tak zvyklí. Slycháte to také? "Oni si tam stejně dají, koho budou chtít." Potkáváte se také s těmi, kteří už mají dnes své svobodné volby za sebou? "Nejdu." Je to asi prostý zákon akce a reakce v té nejprimitivnější podobě. Za neúčast ve volbách bývalo široké spektrum postihů. Dnes máme svobodu, postihy nebudou, nikam tedy nemusím. Koho taky volit?

Tohoto voliče-nevoliče se bojím nejvíc. Nejen proto, že jeho hlas bude někomu chybět a někomu může jeho nepřítomnost naopak prospět. Hlavně proto, že jeho neúčast ve volbách je také volbou, volbou občanského postoje, v němž nám na cestě k demokracii budou vést nout noky jak v přilnavém blátě.

Žádné morální apely taď mnoho nezmohou. Vše má svou příčinu. Ne každý je ochoten věnovat svůj čas sledování "velké politiky" a na volby může být připravován jen úzkým rámcem běžné každodennosti. Nedůvěru ke komunistům má tento volič-nevolič za léta dobře vypěstovanou. Další strany pro něj nezastupují ani tak programy a osobnosti oné "velké politiky", ale spíše pouhé osoby z jeho okolí. Z tohoto pohledu nevypadají dobřichovické volební vyhlídky ČSS a ČSL nijak růžově. Občanské fórum také poněkud ztrácí. Osobnosti přešly do řídicích struktur a tak mnohde zůstávají zase jen osoby. Také brněnský spor Cibulka - Šabata nebyl rozhodně jen lokální záležitostí, ale indikoval problémy obecnější. V menších sídlech a v podnicích se odehrávají stovky repríz brněnské aféry. Každé politické chyby se vymstí, vícenásobně u těch, kdo jsou pouhými pozorovateli a pasívními nositeli důsledků a do zmíněné rovnice dosadili místo KSČ OF. Dobřichovická situace není sice nijak katastrofální, máme už ale za sebou nechtutné tahanice v mateřské škole a pěkný pár diletantských chyb. Už lze slychat různá podezření a obvinění z ne-

demokratičnosti a vytváření nových mafii moci. Nově vznikající strany, iniciativy a sekupení jsou pak spíše záležitostí velkých center a do poznání jejich profilu a programů musí potenciální volič investovat dosti energie a času. V Dobřichovicích po nich ni vidu ni šustotu. Pro někoho tak nemusí vůbec existovat.

Předvolební úvaha by měla dospět ke své pointě. Na tu si ale budeme muset ještě pár týdnů počkat. Dnes, kdy čtete tyto řádky, je třeba si alespoň uvědomit, že volby již dávno začaly a předvolební politika se nedělá jen na pražských sekretariátech stran. Volit budeme také my, občané Dobřichovic. Už víte koho?

HolVol

JUNÁK HLÁSÍ

V prosinci minulého roku obnovilo v Dobřichovicích svoji činnost Středisko Lesní moudrosti Junáků - skautů. Během krátké doby se podařilo zformovat tři oddíly, dívčí, chlapecký a oddíl oldskautů. Je připravováno založení čtvrtého oddílu nejmladších dětí, 6 - 12 let, smečky vlnat a roje světlušek. Podle předpokladů by měl tento oddíl začít pracovat od května letošního roku. Případný nábor dětí bude vyvěšen na veřejných informačních plochách.

Po počátečních problémech s klubovnou se středisku podařilo získat, po dohodě s mysliveckým svazem a vedením Sokola, srub v areálu sokolovny. Junáci děkují jak mysliveckému svazu, tak Sokolu za pochopení, s nímž pomohly vyřešit tento náš nejpálčivější problém.

První významnou akcí střediska, přesahující místní rámec, bylo uspořádání rádcovského kursu ve dnech 17. - 18. března 1990. Na kursu se sešlo téměř čtyřicet frekventantů z celého okresu. Kurs probíhal z větší části ve staré škole a zčásti v areálu sokolovny. Pořádání nechtě přijme i ředitelství základní školy v Dobřichovicích.

Pokud by někdo z čtenářů měl vážný zájem pracovat s dětmi v rámci Českého junáka - svazu skautů a skautek, rádi jej uvítáme v našich řadách. Je možné se informovat každou středu či sobotu odpoledne v naší klubovně, nebo na adrese Edvarda Valentové, Lenino-va 116/16, Dobřichovice.

Za střediskovou radu J.S.

Výzva k doplnění vzpomínek na krámy a řemesla zůstává zatím bez odezvy. Zato od jedné z pamětnic přišel důležitý impuls, a to sice z oboru zcela odlehleho, který však rozhodně stojí za zaznamenání. Takže do seriálu o statcích pozemských vsouváme "kulturní vločku".

Ano, jde skutečně o kulturu. Je tomu právě 50 let, co v jarních dnech roku 1940 Slávek Hrubý /syn obchodníka dříve vzpomenuť ho/ přišel s nápadem, že by se mělo sehrát nějaké divadelní představení. Nebyla to v obci světoborná novinka, protože v minulosti tu sehráli nejedno představení ochotníci z řad Sboru dobrovolných hasičů, členů Dělnické tělovýchovné jednoty i Obce baráčníků, nehledě na zájezdy kočovné společnosti Faltysových. Slávek byl jedním z těch, kdo se v minulosti na divadelním životě podíleli, z nás nejstarší, okolo třicítky. Ostatní jsme byli zající mezi 16 a 22 roky, zkušenosti s tím, co příprava představení obnáší, veškeré žádné. Strájecce nápadu byl tedy i strážcem prvních představení od á do zet: výběr hry, obsazení rolí, vyjednání sálu, režie, výprava, světlo, inspiace, nápověda, masky . . .

Hrálo se U Rousků. Tam, kde dnes místní ženy v družstvu SMĚR žehlí igelitové obaly, byl taneční sál přilehlý k hospodě pana Rouska, tchána paní dodnes tam bydlící. Jevišťátečko - jinak se to říci nedá - bratru 6 x 5 metrů, herec basketbalové výšky by klidně dosáhl na strop; za jevištěm šatnička kolem 10 m² - nepřejte si vidět tu tlačenici, když se později hrály "kostýmní" hry se středověkou tematikou. Ale: jak se nám tam hrálo! Kolik redostných tvůrčích večerů ten skromný stánek přinesl celému souboru a dobré zába-
vy divákům . . .

Věřte nebo nevěřte, už 3. srpna 1940 byla premiéra první hry. Plakáty hlásaly, že MALÁ SCÉNA uvádí hru J.Štolby Na letním bytě. Byla to nenáročná komedie, ale bavili se všichni - soubor i diváci. Nezapomínejte, že to byla doba bez televize, kdy nám tu poroucheli nacisté - vzpomínky na trable s cenzurou by se do těch stručných vzpomínek nevešly. A tak bylo přivítáno každé nové povvyražení, premiéra měla takový úspěch, že hned ráno vyrazil soubor do ulic a přes plakáty lepil šikmé pásky "Opakuje se 6. srpna".

To slůvko "už" 3. srpna vypadá ve zpětném pohledu absurdně,

protože další představení, Karešova veselohra Ryba a host třetí den, bylo už za necelých 7 neděl, 14. září, repriza 3 dny nato. A 2. listopadu další premiéra, hra Jiřího Hory Bártova pomsta - vesnické "dramo jako hrom". Ale před prvním představením je to "už" plným právem: nesmíte zapomenout, že banda nezkoušených zajíců přišla do prázdného jeviště, kde nad portálem visely 3 žárovky. A tak všichni, kdo měli hrát, museli také všechno připravit. Tohle asi pro dnešní generaci bude znít jako pohádka: ale nebyly dotace, nebyli sponzoři. Začalo to tím, že "umělecký soubor" musel u svých rodičů vyžebrot nějakou korunu na nákup latí a papírové lepenky, ze kterých vlastně rukama vyráběl kulisy, nakoupil dráty, objímky a žárovky na zvelebení světla - krátce: s holýma rukama se na jaře začalo, aby začátek srpna přinesl premiéru ke spokojenosti celé obce.

A už 4. ledna 1941 se hrála OBLAKA od J.Kvapila, 5.dubna COP od Víkové-Kunětické - a teď se podržte: od 3. do 11. května byla sehrána 4 představení o p e r e t k y ČECHY KRÁSNÉ, ČECHY MÉ autorů Tůmy a Diviše. Ano, vážení, opereta! A nemyšlete si, že s doprovodem rozvrzaného pianina! Měli jsme to štěstí, že tehdy byl mezi námi dobříchovickými regenschori pan Feifer, kdysi ředitel hudební školy v Táboře, který své čtyři potomky vychoval jako ro-dinný orchestr: nejstarší Augustin, známý jedině coby Bambus, tloukl bicí, ale byl i dobrým pianistou a v našem orchestru hrál na harmonium; Anka, později Jezberová, hrála basu; Jan - táta Hele-ny Koucké - violoncellista; Magda /myní "pančelka" Gemperlová/ - pianistka; ta chudák přetrpěla za klavírem všechny zkoušky těch amatérských operetních nezpěváků. Fagot byl zcela profesionální: bývalý člen orchestru Národního divadla pan Ladislav Bobek, stře-đa Fanduly a Jirky, nevynechal jedinou zkoušku - a že jich bylo . . . a že si dirigent pan Feifer někdy doslova zoufal a lomil rukama se zvoláním "pánové, to není vepřový"! Měl totiž těch pámů amaté-rů s houslení a violami pod sebou hezkou řádku, orchestr Malé scény jako celek čítal kolem pětadvaceti hudebníků a myslím, že objektivně hodnoceno jejich výkon byl hodnotnější než ty zpěvy nás amatérských herců.

Zájem o divadlo vzrůstal, soubor se rozrůstal, takže bylo mož-no nacvičovat ve dvou partách a do konce roku byly ještě tři pre-miéry činoherní - každá s jednou reprízou - a další operetka, do-konce čtyřikrát opakovaná. Postupem doby přišli mezi nás i někteří starší a zkušení divadelníci, kteří převzali režii, spojili jsme se s mladou partou ochotníků Všenor a Mokropes pod vedením učitele

Jindry Zikmundovského, a dokud nám v polovině roku 1944 nacističtí mocipáni nezarazili veškerou kulturní a zábavní činnost po celé zemi, bylo sehráno dalších 15 premiér - včetně jedné operetky - v celkovém počtu 41 představení.

Tohle vzpomínání pro dnešek ukončíme tím, že se vrátíme k obnovení a pokračování činnosti Malé scény, až zbyde více místa v Kukátku na tyhle věci neaktuální, a tedy pro dnešek nedůležité. Bylo by krásné, kdybychom se dočkali toho, až Kukátko ohlásí premiéru dobřichovických ochotníků ...

Eduard Geissler

P Ů L S T O L E T Í M A L É S C Ě N Y

Letos uplyne 50 let od vzniku dobřichovického divadelního souboru MALÁ SCÉNA. Počátkem září bychom proto chtěli uspořádat setkání herců a spolupracovníků souboru a veřejnosti připomenout tento kousek dobřichovické historie výstavou a vzpomínkovým večerem. Prosíme proto všechny, kdo vlastní fotografie, plakáty a další doklady činnosti Malé scény, o jejich laskavé zapůjčení pro chystanou výstavu. Rádi bychom také v Kukátku otiskli další vzpomínky, které by navázaly na vstupní články p. E. Geisslera v tomto čísle. Přípravu oslav půlstoletí Malé scény koordinuje paní Jana Neubertová-Kudrnová, Jiráskova 15, 252 29 Dobřichovice, telefon 991 1482.

Léta se potýkáme s nedostatkem autorů. Pomoc zvenčí nepřichází a tak se v moudré hlavě jednoho z členů redakční rady zrodil a k realizaci dozrál nápad. Ve spolupráci s místním skautským oddělením jsme založili vlastní autorskou líheň. Funguje dobře, dnes vám můžeme představit prvního z našich nových autorů, třináctiletého Tomáše Adama. Jeho povídka Kapka přejeme na cestu, aby vás, čtenáři, oslovila stejně, jako oslovila nás, kteří jsme toto číslo Kukátka připravovali. A tobě, kolego Tomáši, přejeme, aby sis ten krásný pocit, s nímž autor drží v rukou své tištěné řádky, ještě mnohokrát zopakoval. Sobě pak, abys měl hodně následovníků.

Redakční rada Kukátka

I. Kapka vody se spouští se stromu. Září všemi barvami duhy, ale ta nejhezčí je život. Dopadne na sytě zelený vlhký mech. Korunami smrkových velikánů prosvítají sluneční paprsky, aby popřály kapce šťastnou cestu. V tom horském lese je vlhko a ticho téměř nesnesitelné a přesto rodí se tu život, třeba velkých řek. Kapka z mechu sjela do potůčku. Je malinký jako to nejtěnější pavoučí vlákno. Spojuje se se svými bratry a Sílí A Sílí. Protéká mezi bílými skalisky, mezi kapradinami a trávou. Z malého potůčku se stává potok. Vlní se jako had a Sílí A Sílí. Ve vodě je spousta kyslíku, ve vodě je nepředstavitelné množství malých zvířátek, jejichž význam si plně neuvědomujeme. Kapku míjejí pstruzi. Potok se stává říčkou. Šumí a hučí, protéká mezi balvanů, brblá si a zpívá si svou veselou písničku. Kapka málem narazila do kamene, takový je tu proud. Nemůže se vynadívat na okolní krásu. V okolí říčky končí les a pomalu začínají louky.

A na loukách létají barevní motýli a všude je spousta květin. Kapka má strašnou radost ze života. Chce se jí skákat a hulákat, křičet a volat. A říčka sílí A Sílí.

II. Říčka se vlévá do řeky. Okolo už nejsou louky ani lesy. Pole. Strašné. Údésné. Velké, širé, rodné lány /eroze jde na vše strany/. Br, třese se kapka. Už není kapkou. Je to jen mrtvá voda, bez života. Herbicidy, insekticidy, fungicidy a jiná svinstva vzaly ze své. Kdo to však zavinil? Ano, ten! Protivný dvounohý tvor. Ničí všem zvířátkům domov, dělá z kapek mrtvou vodu, ano, ten!
Ale proč?
Je to sobec.
Spoušt.

III. Mrtvá voda mívá přehradu, které drží zelenou vodu bez života. Zde nejsou ryby, ani raci, ani vydry, ani život. Na břehu stojí špinavá páchnoucí města s otráveným vzduchem. A kde nejsou města ani atomové elektrárny, tam jsou ty dřounehé bytosti, které již dávno ztratily smysl života. Koupají se. Křičí na sebe. Voda je plná oleje a nečistot. Lidé cákají a smějí se. Jak se jen proboha mohou smát? Po vodě plavou kosti, šlupky od brambor a plastické plechovky.
Jak se jen mohou smát?

A J A K D L O U H O ?

SPORT

bedminton

Sokol Dobřichovice : Sokol Svatá	4 : 4
Sokol Dobřichovice : RL Letňany	6 : 2
Loko Kladno "B" : Sokol Dobřichovice	5 : 3
Sokol Dobřichovice : Motorlet	3 : 5
Loko Praha : Sokol Dobřichovice	5 : 3
Sokol Dobřichovice : VŠTJ Medicína	3 : 5
Spartak Radotín : Sokol Dobřichovice	5 : 3
Sokol Svatá : Sokol Dobřichovice	7 : 1
Sokol Dobřichovice : Loko Kladno "B"	2 : 6
RL Letňany : Sokol Dobřichovice	5 : 3
Motorlet : Sokol Dobřichovice	4 : 4
Sokol Dobřichovice : Loko Praha	5 : 3
VŠTJ Medicína : Sokol Dobřichovice	4 : 4
Sokol Dobřichovice : Spartak Radotín	6 : 2

Badmintonisté Sokola Dobřichovice získali ve své mistrovské soutěži 9 bodů a obsadili 7. místo. Sestupují tak opět do SOP. Přesto lze říci, že jejich vystoupení v soutěži nebylo neúspěšné. Pouze vítěznému družstvu Kladna podlehli v obou utkáních. O několik dalších bodů je připravily nemoci opor družstva. Největší radostí a úspěchem bylo závěrečné vítězství nad nedávnými badmintonovými rádci a učiteli, celkem Radotína.

INZERCE

Koupím v Dobřichovicích nebo okolí malý starší rodinný domek se zahradou, i ve špatném stavu. Při uvolnění i místnosti nechám starší majitele bydlet.

Zn.: tel. 991 1386 - večer

K 4/90 - 01

DOBŘICHOVICKÝ ZPRAVODAJ - K U K Á T K O . Schváleno odborem kultury ONV Praha-západ 14.3.1985 a registr.pod číslem 321002585. Vydává UVD Dobřichovice ve spolupráci s kulturní komisí MNV v Dobřichovicích. Řídí redakční rada, odpovědný redaktor ing.O.Němec. Tisk ČTK - Repro a OPS Praha 4. Vychází 1x měsíčně. Cena 2 Kčs. Uzávěrka tohoto čísla 24.3.1990, uzávěrka příštího čísla cca 20.4.90. Korespondenci adresujte na UVD Dobřichovice, redakční rada Kukátka, 252 29 Dobřichovice.